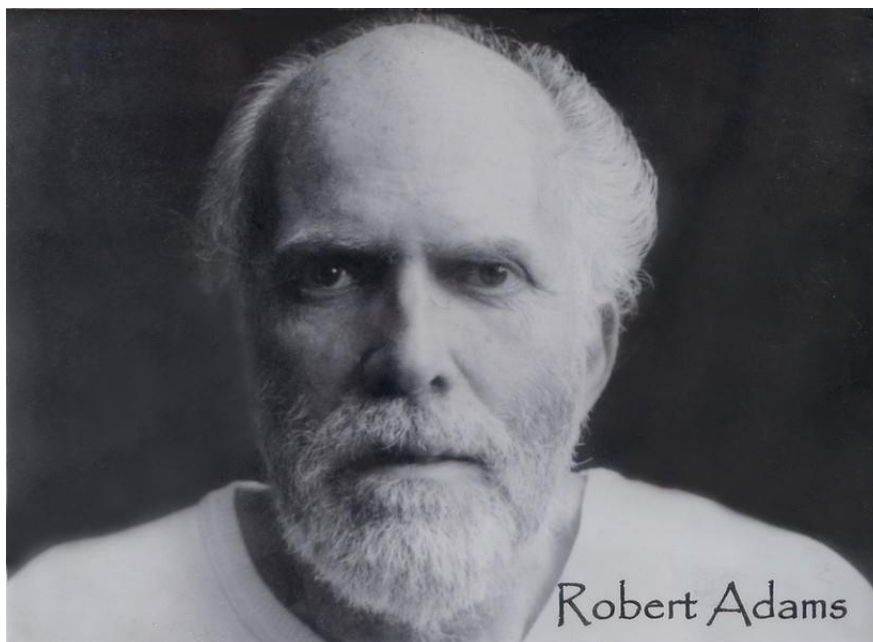

Milníky v duchovním životě

satsang s Robertem Adamsem z 2. 8. 1992

zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz

Robert: Dobrý večer. Je příjemné být opět s vámi. Z celého mého srdce vás vítám. Miluji vás. Vše je v pořádku. Vše se vyvíjí, jak má.

Zatímco jsem seděl v tichu, nějak jsem se vrátil do dnů, kdy jsem pobýval u Arunáčaly. Obvykle o tom s jinými lidmi příliš nemluví, ale protože se to o mě jaksí otřelo, krátce o tom povyprávím.

V Ramanášramu jsem žil asi rok a půl. Bylo to na konci roku 1948. Bydlel jsem v domě Arthura Osborna. Když tehdy přijeli nějací cizinci, byli většinu času ubytovaní u Arthura Osborna, i když jej vůbec neznali.

Jedno zvláštní odpoledne, asi v 16 hodin, přišel do chatky Šrí Ramana, přinesl mi mango a posadil se v rohu na stoličku. Já jsem seděl na posteli. Vzájemně jsme se na sebe dívali a usmívali se. Obdaroval mě jedním ze svých nádherných úsměvů. Věděl jsem, že máme mlčet, nic neříkat, protože není o čem mluvit. Ale Šrí Ramana mě náhle požádal, ať se jej na něco zeptám, mám-li otázky. Promluvil jsem: „Ramano, co je důležitější? Být v přítomnosti mudrce, nebo sám praktikovat *átmavičáru*, sebezkoumání?“ Odpověď jsem znal, ale myslel jsem si, že by bylo vhodné se takto zeptat.

Ramana věděl, že znám odpověď. Chvilí čekal a pak řekl: „Mudr představuje *átmavičáru*. Mudr je pravé Já (Self), vaše pravé Já.“ Proto je-li někdo v přítomnosti mudrce, veškerá jeho *sádhana* se urychlí. Vše, co se má stát, se stane, když je člověk v přítomnosti opravdového mudrce.

Takže jsem se ho znovu zeptal: „Jak to, že k vám přichází tolik lidí, ale jen někteří to pociťují? Mnozí nic nepociťují. Odcházejí zklamaní. A zase jiným lidem se naplní všechny jejich sny.“ A opět jsem znal odpověď.

Ramana čekal minutu nebo tak nějak a pak řekl: „To záleží na zralosti hledajícího. Záleží to na jeho upřímnosti. Jak vidíte, mnoho lidí mě sem přichází navštívit. Vytvoří si nějaký názor a pak jdou hledat dalšího učitele. Jdou někam jinam. Cestují po celé Indii. Pak se vrátí do Anglie, nebo do Holandska, nebo do Spojených států a přátelům řeknou, že viděli deset mudrců. Přesto se s nimi nic nestane. Ale pokud je člověk upřímný a naprosto se mudrci odevzdá, pak bude milost mudrce přirozeně pociťovaná a takový člověk učiní nesmírný pokrok. Ale člověk musí být opravdu upřímný.“ Ramana řekl: být upřímný, opravdový. (*Vsuvka Roberta Adamse, následují opět slova Ramany. Pozn. překl.*) „Chci tím říci, že člověk musí být oddaným stoupencem. Musí na sebe zcela zapomenout, dočista zapomenout a sjednotit se s mudrcem.“

Pak jsem mu položil další otázku: „Jak lze nejnanejšeji a neúčinněji provádět *átmavičáru*, sebekoumání?“ Ramana se usmál, chvíli mlčel a pak řekl: „Vždy a za všech okolností si být vědom (pocitu) „Já Jsem“. Ať už děláte cokoli, ať jste kdekoli, buďte si vědom „Já Jsem“ v Srdci. To je neúčinnější praxe.“

Jeho hlava se začala chvět a já jsem se tedy zeptal: „Proč jste tak slabý?“ Jak jsem později zjistil, jeho hlava se chvěla posledních čtyřicet let. Vysvětlil mi, že když měl v šestnácti letech zážitek realizace (smrti ega), bylo to, jako když slon vstoupí do chatrče. Co se stane, když dáte slona do chatrče? Celá chatrč se bude otřásat. Rozpadne se na kusy. Řekl mi, že když měl zkušenost smrti, jeho tělo se třásl, jakoby se rozpadalo na kusy a už zůstalo oslabené. Je to zajímavá vzpomínka.

Zeptal jsem se jej: „Proč se to tenkrát nestalo mně?“ Ramana mi vysvětlil, že jsem neměl zkušenost smrti, ale zkušenost života. Což je trochu rozdíl. „Co určujete tyto rozdíly?“ ptám se ho. „*Karman*,“ odpověděl. Pak odešel. Kráčel s holí. Bylo to v roce 1948, kdy už byl velmi nemocný. Takto se projevovalo jeho tělo. Přišel jeho sloužící a odvedl jej na toaletu. Počítám, že to bylo kolem čtvrté odpoledne.

Je to velice zajímavé, tak o tom budeme hovořit. Když říkám, že musíte být upřímní, abyste učinili duchovní pokrok, nemluvím o upřímnosti ve smyslu touhy, chtění či snahy stát se seberealizovaným. V tomto případě upřímnost znamená naprostou nevinnost, totální pokoru a lásku. Takováto upřímnost je myšlena. Když jste naprosto nevinní, totálně láskyplní, už na sebe vůbec nemyslíte. Nepřemýšlíte o vašich problémech či o vašich lidských trampotách a už vůbec nepřemýšlíte o sobě samém. Už na tom nezáleží. Zkuste tomu porozumět.

Nezáleží na tom, jakou situaci v tomto životě procházíte. Zda prožíváte dobré či špatné, bohatství nebo nouzi, nemoc či zdraví. Všechno je to vedlejší. Úmyslem je dostat vaši mysl

pryč, mimo samu sebe, mimo vaše malé já, pryč od já-myšlenky a ponořit vaši mysl ve vědomí Já Jsem. Zapomeňte na vaše malichernosti. Zapomeňte na váš osobní život. Ve skutečnosti žádný osobní život nemáte. Stále si to musíte připomínat. Není nic osobního, co by s vámi souviselo.

Pořád se něčeho obáváte a strachujete se, jako by vás na tomto světě mohlo něco zranit. Tento svět je světem Boha. Je to duchovní svět. Vše na tomto světě je *brahman*. Jak vás může *brahman* zranit? Jak může Bůh způsobit bídu nebo bolest? Tyto věci jsou falešné. Z nějakého důvodu jste se zhypnotizovali tak, že věříte, že trpíte bolestí, nedostatkem, že je s vámi něco špatně a že nežijete pravý život. Je to optický klam.

Opravdu, jako tělo vůbec neexistujete. Neexistuje tělo, kterého se musíte zbavit. Někteří z vás stále meditují o tom, že se nějak musí zbavit těla. Někteří z vás dokonce věří a myslí si, že by bylo dobré, kdyby pro ně tělo takřikajíc odumřelo. Takže byste byli od něj osvobozeni. To je chybná úvaha. Jak se můžete osvobodit od něčeho, co jste nikdy neměli? Tělo je projev (zjevení se formy), podobně jako svět. Komu se projevuje? Nikomu. Ale z nějakého důvodu jste se připoutali na věc, které se říká tělo, a tím i k tomuto projevenému světu. To je jediný důvod, proč trpíte. Kvůli vaší připoutanosti k tělu a světu. Pokud byste k tělu či světu nebyli připoutaní, kdo by tu zůstal, aby trpěl? Je to tělo, které trpí. Tělo prochází zkušenostmi. Ne vy. Ale to platí, jen když dokážete porozumět, o čem mluvím. A když jdete hluboko do svého nitra. Za tělo. Za zakoušejícího. Za svědka. Za všechno. Když dokážete procítit, že vždy prodléváte v blaženosti, vždy. Vždy jste totálně, kompletně, absolutně šťastní. Bez jakéhokoli důvodu.

Nestarejte se o svět a neřešte jeho problémy. Nevěřte a nemyslete si, že když dokážete změnit okolnosti, tak že by svět mohl být lepší. Někteří lidé věří, že když by nepracovali, mohli by se mít lépe. Byli by šťastní a klidní, blažení. Jiní lidé zase věří, že když by měli vytouženou práci, pak budou blažení a šťastní. Každý věří něčemu jinému. Všechna tato smýšlení jsou mylná. Jsou mylná, protože hledáte nějakou okolnost, která vás udělá šťastné. Hledáte nějaký zážitek, který vám dá mír. Děláte to stále, protože věříte, že jste tělo.

Neexistuje nějaké podmínka, nějaký zážitek na tomto světě, který vám může přinést mír a štěstí. Protože mír a štěstí je vaše zákonitá přirozenost. Je to váš přirozený stav. Problémy začínají, pouze když vaši mysl dovolíte myslet.

Takže prvním krokem v duchovním životě je naučit se kontrolovat mysl.

Naučte se kontrolovat mysl zkoumáním: „ke komu mysl přišla?“ To vás přiměje si uvědomit, že mysl přišla k vašemu tělu. Je součástí fungování vašeho těla. Ale ve skutečnosti nemáte žádnou mysl. Jste mysl-prostí. Když jste mysl-prostí, jste *brahman*. Jste Bůh – pokud je mysl držena zkrátka. Musíte se neustále dostávat za mysl. Přestaňte dávat pozornost myšlenkám. Nechte myšlenky dělat to, co mají. Dovolte myšlenkám, aby vás polekaly, když to mají učinit. Ať vám sdělují všechny možné příběhy. Ať vám říkají kdesi cosi. Nevěnujte jim však pozornost. Když si jich nebudete všimát, mysl odejde.

Druhým krokem v duchovním vývoji je rozvoj pokory. A pokora znamená, že nesoudíte lidi. Necítí opovržení, když o vás někdo řekne něco prostého nebo to řekne vám. Nehněváte se, nerozčilujete. Prostě zůstáváte sám sebou.

Zní to jako slabošství. Ale slabochem je člověk, který věří v tento svět a dere se o svá práva. Tito lidé se vždy obhajují. Kdo však dokáže tímto projít? Jděte za to a uvidíte skutečnost. Slaboch to nedokáže. Slaboch je zde na světě to samé jako zbabělec. Ale člověk, který rozvine až strach nahánějící pokoru, oplývá naprostým odpuštěním a soucitem se vším a s každým. V takových lidech není sebemenší stopa hněvu, pomsty či odplaty.

Součástí pokory je pochopení, že existuje pouze jediný pravý Já. Vy jste pravým Já všech; každého člověka, každého zvířete, rostliny, nerostu. Jste toto všeprostopující pravé Já. Proto se zlobíte sami na sebe. Mstíte se sami sobě. Zraňujete sami sebe. Naučte se to všechno nechat být. Zejména pak sám sebe.

Pochopte, že když se jedny dveře zavřou, další se otevřou. Vesmír je na vaší straně. Život je na vaší straně. Nic není proti vám. Snažte se být stále veselí. Neříkejte lidem o vašich trampotách či potížích, protože mají svoje vlastní. Přestaňte se litovat.

Kéž byste si dokázali všimnout síly uvnitř vás. Této univerzální podstaty. Pak všichni bohové, které uctíváte, vám přispěchají na pomoc a budou vás uctívat. Budou vším, co je uvnitř vás. Když dlouhé roky uctíváte Buddhu, Krista, Šivu nebo Krišnu, všichni tito bozi se skutečnou stanou vámi. Vy jste TO. Když jste šťastní, jistí sami sebou, pak se bozi kompletně stanou vámi a vy budete nezastavitelným parním válcem radosti a lásky. Už jste svobodní. Už jste osvobození. Není nic, co byste potřebovali. Není nic, čím byste se měli stát. Ale o tom nepřemýšlejte, jen tím buďte.

Myslíte si, že můžete něco potřebovat, ale kdo je ten, kdo potřebuje? Ego. Je to ego, které má obavy, že něco ztratí nebo že o něco přijde. Kdybyste jen dokázali porozumět nekonečné síle, kterou máte. Ta bude o vás vždy pečovat, dohlížet na vás, hlídat vás a chránit. Musíte se naučit ji ve svém srdci pociťovat. Tohle míní Ramana, když říká: „Stále si buďte vědomi Já Jsem.“ Za všech okolností si uvědomujte Já Jsem. Ne já jsem toto či já jsem tamto, zkrátka jen Já jsem. První jméno Boha.

Když Mojžíš vyváděl děti Izraele z egyptského otroctví, Bůh s ním hovořil a řekl mu, ať opustí Egypt a osvobodí svůj lid. Mojžíš se zeptal: „Co mám říct, kdo mě posílá?“ A Bůh odpověděl: „Řekni, že *Já jsem, který Jsem*.“ Znamená to, že silou Boha je samotný Mojžíš nebo každý, kdo pronáší toto sdělení. Bývalo to velmi posvátné slovo – Já Jsem. Ale v dnešní době jej lidé používají zcela volně. A tak si na ně zvyknou, že už pak pro ně nemá žádný význam. Já Jsem je všemohoucí síla. Já Jsem je Bůh. Já Jsem je čisté vědomí, absolutní skutečnost.

Pokud byste si to jen dokázali zapamatovat a vnímat ve vašem Srdci. To je vše, co máte udělat. Pociťujte Já Jsem ve vašem Srdci a zcela se osvobodíte. Ať už děláte během dne cokoli, pracujete, myjete nádobí nebo řídíte auto, stále si říkejte – Já Jsem. Uvědomujte si, co říkáte. Když vyslovíte slabiky Já Jsem, celý vesmír se stává vámi. Probudíte se do skutečnosti života. Jste skutečnou podstatou – pravým Já.

Nevěřte nebo nemyslete si, že ztratíte zájem o život či vašeho manžela nebo ženu či rodinu. Ramana byl typický příklad toho, že tomu tak není. Vstával ve tři ráno a spolu s kuchařem krájel zeleninu. Podílel se na přípravě snídaně pro všechny lidi v ášramu. Dokud

byl fyzický schopný, tak byl nesmírně činný. To vám ukazuje, že *džňánin* se podílí na činnostech světa.

Když uvažujete o svatých, nevěřte, že musí žít v jeskyni nebo v ústraní džungle. Stává se, že třeba Ramana odešel na Arunáču a zůstal tam po zbytek života. Ale mohl jít třeba na tržiště a pracovat. Mohl být inženýrem, knihovníkem, vědcem, popelářem. Realizace z vás nedělá blábolícího idiota. Děla z vás klidného idiota. Způsobí, že už tolik nemluvíte.

Máte zodpovědnost za svůj život. Jde o dny, které vám zde na zemi ještě zbývají. Zajímáte-li se o všechny záležitosti světa, i když si uvědomíte, že neustále podléhají změnám, pak jste pošetilí. To jsou veškeré vaše takzvané potíže. Všechny vaše starosti, záležitosti tohoto světa, vše, co se na světě odehrává, to vše se mění; všechno se mění. Nic nezůstává stejné. Proto ta vaše rozčarovnost. Naprostá deziluze, když se přikláníte ke světu.

Odevzdejte se pravému Já. Buďte naprosto svobodní. Už se nadále nestrachujte. Nenechte se obalamutit tím, co sledujete v televizi. Když slyšíte o válkách po celé zemi, o krutostech. Díváte se na televizi a vidíte lidi, zabitě všude na tomto světě. Uvědomte si, co to je. Je to *mája*, kosmický vtip. Iluze, zjevení. Podobně jako voda ve fatě morgáně. Čím více se ponoříte do svého nitra, tím více budete schopni zřít pravdu o tomto světě a budete se smát.

Proto věnujte svůj čas tomu, že jdete do nitra, pravého Já – Já Jsem. Jestli chcete vaše problémy řešit, pak o nich vůbec nepřemýšlejte. Myslete na Já Jsem. Já Jsem je vševědoucí, všepronikající, všemohoucí, všudypřítomný. Já Jsem je Bůh. Absolutní skutečnost, mír. Máte-li upřímnou víru v Já Jsem, celý váš svět se stane dokonalým.

Pojďme si teď zameditovat na Já Jsem.

Pohodlně se posaďte a plně to pociťujte. Tím si začnete všimnout sami sebe. Zavřete oči, abyste předešli rozptylování. Soustřeďte svoji pozornost na dech. Pozorujte svůj dech, své dýchání. Netlačte na dech, dýchejte normálně. Sledujte vnímání svého těla. Veškeré vnímání soustřeďte na své tělo. Pozorujte je, sledujte je.

Nyní jste svědkem vašich myšlenek a vašich tělesných pocitů. Nepokoušejte se myšlenky zastavit nebo měnit. Jen je sledujte. Pamatujte, že jste svědkem. Bez ohledu na to, co vám říkají, jste jejich svědkem.

Nyní se zeptejte sami sebe: „Co je zdrojem svědčení? (Je to) Já Jsem.“ Spolu s vaším klidným dechem se ponořte do nitra se slovy „já jsem“, která si opakujete. Když vdechujete, řekněte „já“, když vydechujete, řekněte „jsem“. S každým dechem cítíte, jak je vaše ponoření do nitra sebe sama hlubší a hlubší a hlubší a hlubší. Noříte se do Srdce.

Sunete se do nitra s každým dechem, s každým „já“, s každým „jsem“. Jdete hlouběji a hlouběji a hlouběji a hlouběji a hlouběji. Hlouběji, než jste se kdy dostali. Dostáváte se za vaše myšlenky a vaše tělesné funkce. Za vaši mysl. Za vaše *samskary* (touhy či dojmy). Za váš *karman*. To vše je překročeno. Je to proměněno. A mění se to v nicotu. Stáváte se zcela svobodnými, když s „Já Jsem“ putujete hlouběji a hlouběji. Tak jděte!

ticho

Návštěvník K.: Roberte, v knize, kterou jsem o Ramanovi četl, není nijak moc psáno, že by Ramana hovořil o svědčení. Slyšel jsi ho, že by tom mluvil?

Robert: Ne, pojem svědek se obvykle používá v buddhismu, v zenu. Je to tradice zenu. Ale v určitých hinduistických aspektech je to i hinduistická tradice. Ramana některým lidem o svědčení vyprávěl. Ano, zmínil se o tom. Příliš to nevychvaloval, ale mluvil o tom. Spíše používal slova jako „být si vědom“, než „svědčit“.

Návštěvník U.: jaký je rozdíl mezi „být si vědom“ a „svědčit“?

Robert: Je to to samé. Souvisí to s terminologií. V buddhismu se používá svědčení. Je to na jedno kopyto.

ticho

Robert: Žádné otázky, žádný *prašád*.

smích

Návštěvník F.: Já mám otázku. Vzpomínám si, když jsem byl na terapii. Občas jsme zkoušeli analyzovat sny. Doktor vždy trval na tom, že ve snu není nic, co by souviselo s mým vnějším okolím. Ve snu jsem se vždy objevil z ničeho nic spolu se vším stvořeným. Takže ve snu byl tvůrce a tvoření. Ale dohromady to jsou myšlenky. Takže tvůrce a tvorba jsou jedno. A když sen skončí, další sen už není. Pak je – nic. Samozřejmě, že ve snícím existují společně jak tvůrce a tvoření, tak i vysněný čas, který je odlišný od času, jež zažíváme v bdělém stavu. Napadlo mě, že bdělý stav se od stavu snění vlastně nijak neliší. Chcete k tomu něco říct?

Robert: No jistě, vždyť víte, že to tak je. Uvědomte si, že tomu tak je. Už jsme o tom mnohokrát bavili. Neexistuje snový stav. Není nic takového jako bdělý stav. Oba jsou to samé. Jediný rozdíl je, že stav bdění je delší než stav snění. Takhle se to jeví. Ale ve stavu snění spíte a sen vychází z vás. Vytváříte celý vesmír. Vše vychází z vás jako sen. Vychází z vaší mysli. To samé se děje ve stavu bdění. Celý tento svět, celý vesmír, vychází z vaší mysli. Proto jsme říkali, abyste překročili mysl. Zabili mysl. Když je zničena mysl, je zničen také celý svět, se všemi bohy a bohyněmi, s ďábly a vším ostatním, včetně vašeho těla. Všechno jde pryč.

Návštěvník F.: Také zemětřesení a orgie a ...?

Robert: A jste probuzení. Jste skutečně vzhůru. Podobně jako při probuzení ze snu. Probuzení ze snu je stejné jako toto probuzení. Ale když se probudíte z tohoto snu (o bdělém stavu), budete zcela bdělí a stále budete existovat. Nezmizíte. Skutečně budete stále existovat.

Návštěvník F.: *Džňánin* je pozorovatelem dokonce i tam, kde není co pozorovat. Jinak řečeno – existuje kniha „Vědomá nesmrtelnost“ a onou vědomou nesmrtelností je zřejmě stav *džňánina*.

Robert: *Džňánin* nic nemá, nic není, nic nechce.

Návštěvník F.: Už není ani individualitou.

Robert: A nemá nic společného s čímkoli ostatním. *Džňánin* je naprostou nicotou.

Návštěvník F.: Nicotou?

Robert: Pro *džňánina* už neexistují nějaké další stavy.

Návštěvník F.: Překročil veškerou hloupost?

Robert: Přesně tak.

Návštěvník G.: Roberte, mluvil jste o stavu spánku a stavu bdění. Zřejmě jsou oba téměř shodné, nebo velmi podobné. Je to tak?

Robert: Ne, stav spánku a bdění se liší.

Návštěvník G.: Dobře, během spánku lidé sní a v bdělém stavu zažívají iluzi. Takže je to téměř stejné. Myslím tím, že bdělý stav je jakýmsi mámením. A spánek je naprostým strnutím.

Robert: Když hluboce a beze snů spíte, nejste si vědom sebe sama. Když sníte, svému snu svědčíte. Ve stavu bdění jste také svědkem. Takže je tu svědek, který funguje, když sníte, jste probuzení, a i když spíte. *(Ve smyslu svědčení nepřítomnosti jakéhokoli projevu ve stavu spánku. Stopa tohoto svědčení se objevuje po probuzení, kdy Ramana návštěvníkům říkal: „Jste to ale vy, kdo říká, že spal a nebyl si ničeho vědom.“ Pozn. překl.)* Svědkem je Já Jsem. Já Jsem existuje jako svědek. Takže když sníte, když spíte hlubokým spánkem, když bdíte, všechno jsou to iluze. Skutečné je jen „Já“. Proto se ztotožněte s „Já“, se skutečným „Já“ a zbylé tři stavy zmizí a budete od nich osvobození.

Návštěvník G.: Pokud jde o mě, stav svědka pociťuji, ale pravidelně pak přichází ego a zdá se, že ještě více vládne. Vstupuji do stavu svědka jen na chvíli, a jakmile se objeví hromada myšlenek, tak se dostanu ven, přijdou všechny problémy, o kterých si myslím, že je musím řešit a až pak se nějak vracím k přítomnému okamžiku.

Robert: Takhle to zpočátku bývá. Prostě to pozorujte a neodsuzujte se. Nerozvíjejte myšlenky, jděte do nitra a co se děje, tak se děje. Ale nesuďte se nebo si nemyslete, že je něco špatně nebo dobře.

Návštěvník G.: Chtěl jsem hovořit o spánku. Lidé se na spánek těší. Čím jsou sklíčenější, tím více chtějí spát, alespoň v mém případě. Chci spát a nechci vstávat. Dívám se na spánek jako na jakýsi druh úniku. Ale jak to zažívám, tak spánek je různého typu. Někdy spím méně hluboce a nezdá se to být příjemným spánkem. Je to jen jakýsi odpočinek pro tělo.

Robert: Když se probudíte, říkáte si „dobře jsem se vyspal“?

Návštěvník G.: Někdy ano.

Robert: Když hluboce spíte, pak nesníte. Když spíte, aniž by byl spánek rušen sny, tak se pak probouzíte odpočatí. Cítíte se dobře. To vám dokazuje, že v hlubokém spánku jste byli ve vašem skutečném, pravém Já. Takž jste nebyli tělem, byli jste pravým Já. A zjišťujete, že pravé Já je vždy šťastné. Pouze když začnete poznávat svět, tak začínají problémy.

Návštěvník G.: Takže bdělý stav je spánek smíchaný se sněním?

Robert: Bdělý stav nemá nic společného s hlubokým spánkem. V hlubokém spánku nejste ani bdící, ani spící. Jste ve stavu hlubokého spánku. Ale ve skutečnosti to není spánek. Je to neuvědomování si já – sebe sama. Je to bezvědomí. Já bez vědomí. Když si uvědomíte skutečné, pravé Já, pak jste Já s vědomím.

Ale když hluboce spíte, tak vám to dává jakousi představu o tom, co je skutečné probuzení. Cítíte se skvěle, když se probudíte. Říkáte si: „Spal jsem nádherně, cítím se skvěle.“ Když se probudíte i z tohoto snění (o bdělém stavu), pak budete zcela svobodní a od všeho oproštěni. Budete cítit naprosté štěstí, totální radost a úplné osvobození. Ale doposud

jste svědkem těchto tří stavů. Už jen pouhé myšlení na ně přináší určitý pokrok ve vaší *sádhane*, ve vaší duchovní praxi.

Návštěvník G.: Tento stav probuzení je za stavem svědka?

Robert: Ano, ovšem. Když jste probuzení, už tu svědek není. Není tu nic, co by mělo něčemu svědčit. Jste zcela volní.

Návštěvník K.: Zní mi to jako určitá metafora Višnu, kosmického snílka, který sní sen o vesmíru a také sen o já. Je to pro nás všechny určitá metafora. Všechno naše vědomí je jen jakýmsi druhem...

Robert: Můžete o tom takhle hovořit. Můžete říkat, že je to metafora. Ale jste to vy, kdo myslí na metaforu. Je to mysl, která myslí na metaforu. Takže jakmile budete ve skutečném, probuzeném stavu, pak už žádná metafora není. Všechno to skončilo. Jste mimo metafory. Jste mimo bdění, spaní, snění. Stal jste se všepronikajícím vědomím, prázdnotou, nicotou. Ale dokud děláte duchovní praxi, jeví se to jako metafora. Když se probudíte, pro koho je tu metafora?

Návštěvník K.: Je pak možné do toho znovu spadnout?

Robert: Když se probudíte do skutečnosti, kdo tu zůstává, aby měl nějakou metaforu? Je to mysl, která porovnává. Mysl, která cosi spatřuje, říká: „Toto je jako tamto a tamto je jako toto.“ Ale když si uvědomíte vaše skutečné, pravé Já, pak už tu nikdo nezůstává. Nikdo není doma. Jste hotoví, dokončení.

Návštěvník F.: Žádné další individuality.

Robert: Přesně.

Návštěvník I.: Nahlíženo z odděleného stavu, jak tu může být nějaké pravé Já?

Robert (se smíchem): To je krásné. Není to strašné, je to krásné, protože jste zcela volní, zcela svobodní.

Návštěvník I.: Nejsem snad v tomto všem hercem?

Robert: Kdepak, nejste žádným hercem. Stane se vše, co toto tělo sem přišlo vykonat. Nehleďte v tom nějaký účel. Nic v tom nehleďte. Jste naprosto svobodný a za vším.

Návštěvník I.: Jedna má přítelkyně hovoří mnoha jazyky. Je Švédka a říkala, že Švédové nemají slovo pro „mysl“.

Robert: To je zajímavé. To jsem nevěděl.

Návštěvník G.: O čem je řeč?

Návštěvník I.: Že ve Švédsku nemají slovo pro „mysl“.

Návštěvník G.: Nemají slovo pro mysl?

Návštěvník V.: Tomu se nechce věřit.

Robert: Ano, je těžké tomu věřit.

Návštěvník I.: Ale ona je v jazycích opravdu vynikající.

Robert: Přesto každý člověk zde na světě, pokud není osvícený, má mysl. Musí uvažovat o myslí, protože co jinak myslí?

Návštěvník I.: Jsem si jist, že se domnívají, že jejich myšlenky jsou v mozku.

Robert: No tak jo. Buďto pro mysl používají jiný výraz, nebo jsou všichni Švédové osvícení. (smích)

Návštěvník V.: Nejsou. Byl jsem tam.

Robert: Tak musí pro mysl používat jiné slovo.

Návštěvník K.: Roberte, je těžko sledovat určitou náboženskou víru, kterou mysl přijala. Říkal jsi, že je lepší víru překročit, že se na ni budu nakonec dívat spíše jako na nějakou iluzi, které se držím. Dívám se na svoji klamnou víru a zjišťuji, že na ní nic není a že je celá falešná. Je to všechno klam, jako jsem i já. Je to, jako bych celý život jen něco předstíral.

Robert: Ano, ale nemusíte se těmi všemi falešnými věroukami dřít. Prostě všechno zahodte a probudte se. (*smích*)

Návštěvník K.: Jo, ale jde to ztuha.

Robert: Komu to jde ztuha? Nepoužívejte slova jako „jde to ztuha“, nebo „je to obtížné nebo namáhavé“. Vaše pravé Já je čisté, vaše pravé Já je absolutní a právě teď jste tím. Tak se s tím ztotožněte. Ne s problémy nebo se snahou se jich zbavit, protože je to mysl, která se zkouší zbavit problémů. Nemůžete se zbavit problémů, protože uznáváte existenci problémů, kterých se musíte zbavit. Realita nemá problémy. Nikdy neměla, nikdy mít nebude. Proto neexistuje nic, co by realitu přesáhlo a vy jste tou realitou.

Návštěvník G.: Roberte, říkal jste, že svůj život máme odevzdat guruovi. Můžete to rozvést?

Robert: Odevzdat ano, ale ne guruovi. Tady guru znamená učitel. My jsme hovořili o mudrci, o *džánáninovi*. To je rozdíl. Mudrc je všudypřítomný. Mudr už není uvězněn v těle. Třebaže se on či ona můžou jevit jako tělo. Ale mudrc si uvědomil či prostě ví, že vůbec není tělem. Takže když se člověk upřímně, dokonale odevzdá mudrci, odevzdá se sám sobě. Protože vy a mudrc jste jedno. Když se skutečně odevzdáte a jste pokorní, získáte milost, protože milost je to samé, jako mudrc a je všepřonikající. Ale můžete to vnímat jedině tehdy, když vstupujete do vědomého kontaktu s milostí mudrce s naprostou pokorou a odevzdaností. Do té míry, jak se odevzdáte, do té míry budete vnímat milost a ta vás pozvedne vzhůru.

Návštěvník G.: Myslíte tím jako přijmout jeho učení? Brát jeho učení vážně a nevzdorovat mu?

Robert: Musíte mu úplně a navždy propadnout. Mnoho lidí propadne tomu, že si kupují výherní losy. Jsou posedlí svým domem. Uctívají svůj dům, své auto, svět, svoji práci. Cokoli, co vás hluboce posedne, je odevzdání se. Ale my zde říkáme, že když se zcela odevzdáte pravému Já, které je uvnitř vás, když se odevzdáte tomu, čím skutečně jste, odevzdáváte se sám sobě, jakožto mudrci. A když se odevzdáte mudrci, pak už se nebudete odevzdávat člověku. Vzdáte se sami sobě – Bohu. Což jste vy. Bůh je jen jeden. A pak k vám přijde veškeré poznání. Přijde k vám veškerá svoboda, veškeré osvobození.

Robert: Ještě mi dovoluňte něco říct. Tento měsíc jsem měl hodně telefonátů. Někteří z vás mi neúspěšně volali a já jsem nevolal zpátky. Neberte to jako přehlížení. Už samotné

volání zodpoví vaši otázku. Takže když mi kvůli nějakému problému voláte, odpověď se už blíží. Takže dál zvoňte. *(smích)*

Je čas na *prašád*. Byli jste tu samí hodní chlapci a děvčata. Tak dostanete svoji odměnu... Australský zázvor. Vždy kupuji tento druh, je dobrý ... *konec nahrávací pásky*